

Furmann Imre

Felirat

A gyász mélyebb az időnél.
A reménytelenség a reménynél.
Az idő múlása csak ragtapasz.
Álarc, arcunkra ráragad.

Pillanatkép

A játékmester rángatja.
Egymásnak ütődnek a szálak.
Sérült már mindegyikük,
csupa vér, csupa folt.
Kínjukban elfelejtik:
ki rángatja a zsinórt.

Mindenek ára

Még úgy gondolok rád mint az időre,
mely kezdetektől van és vége nincs.
Hiányzol, mert nyomorult a lélek,
hiányod az űrt nem tölti ki.

Akárhányszor önmagamra nézek,
itt élsz bennem felnőtt kisgyerek.
Mozdulatok, helyzetek és képek
kavalkádja lett a hús és vér helyett.

Nem tudtam, hogy van másfajta lét is,
mely a burokból könnyen kiszakad,
s elszáll mint a könnyű őszi pára,

mindeközben mégis itt marad,
és tudja már a másik létezését is,
és hogy ennek szörnyű ára van.

Papp János

apokrif (hol vagyunk?)

hol vagyunk ha mindent
vakság takar?
a halált roppant súlyos
testével védi az élet
de sarkig kitárul az éjszaka
és végül mindig kialusznak a fények
túl szűk testbe vagyunk zárva
és soha nincs előre csak hátra
akármennyit is hazudhatunk
saját magunknak
vagy bárki másnak:
önmagunkba csomagolt
ajándékok vagyunk
mind a halálnak

apokrif (miért?)

miért ez a díszesen csillogó élet
pompás ékszereinkkel
földbe nyomnak az álmok
miért van az hogy
egyszerre remélek és félek
s az idő multával nem élesednek
hanem halványulnak a képek
rozsdás sínek közt
egy állomáson állok
és egy távoli magállón veszteglő
önmagamra várok

apokrif (kezdet)

azonnal egyre kevesebb
az életünk hogy megszületünk
fogyó élet és növő halál vagyunk
ellenünkre dolgozik a holnap
s magunkból csak
tegnapot hagyunk
és ha hisszük hogy
születéssel indul a kezdet
miért a halálban
tanuljuk meg a csendet

Madár János

Örökzöld szótlanságban

Kifeszül az ég homlokunk fölött,
a tengerek hullámai még éveket adnak.
Örvénylik velünk a kiszemelt idő,
míg az árnyék tüdejű énekek megtagadnak.

Dal és vers hull fekete csönd mögé,
éjszakáktól fénylő göröngyök elé esek.
Arcomat betakarja a Hold és az anyaföld,
szemfedőmmé válnak gyönyörű fenyvesek.

Örökzöld szótlanságban besüppedt
csontjainkat hívja a gyötrelem vissza.
Hogy újra szülessen arcod, kezed,
véreket a rend közönye mind felissza.

Szerelmes ének

A nap hajadra hűl,
a csönd szívedbe vegyül.

Dobbanásnyi ideje

van most az éjnek;
csillaga, fénye a násznak és kéjnek.

Ölelj csak, ölelj

paplanra, ágyra;
tengernyi tűz legyen vérünknek vágya.

Lángoljanak lelkünkben

márciust merengő egek,
hogy törékeny lélegzeteddel örökké egy legyek.

Fazekas István

Férfitánc

1.

Fiatalságod templomát
létemnek vadvizén láttam,
fényeddel is megáldottál
a klastromos, vakmagányban.

Lelkem vala fehér berhe,
vérem is virágzik érted,
oltárom és szent zsoltárom
két éneklő bokád, térded.

Nem kértél soha semmire
és semmit sem vártál tőlem,
maradj meg őrlő poromig,
szívemet zörgő időnkben.

A vadludak árnyékai
versenyt úsznak éjjel érted,
magamba áslak előlük
életem éneke, ének!

2.

Szép vagy, mint az esti szirtek
a tengerre hajló dombokon,
a lángoló nap vízbe omlik,
szemedtől fénylik föl homlokom.

Szép vagy, mint a Gileád völgye,
mint eső után a jázminok,
létemnek bokrán tündökölsz,
illatoddal szívem bódítod.

A szépséged oly egyszerű,
mint tudni, az élet véget ér,
mert te vagy a nap, te a tenger,
te vagy az alkony, az esti szél.

3.

Az ajkamon nincs bocsánat,
csókod a csókomra száradt,
szemed csukódása gyónás,
csókoddal szép az elmúlás.

4.

Hogyha szeretsz, ki ne teríts,
ne nőjön rajtam kikerics,
úgy szeress, hogy eleveníts,
holtomiglan te melegíts.